

CIRC

Carla Farreny

ARTISTA. ESTRENA 'TOUR' A LA FIRA TRAPEZI

“Molta gent prefereix comprar-se un iPhone a consumir de forma local”

NÚRIA JUANICO LLUMÀ
BARCELONA

Carla Farreny (Barcelona, 1991) porta des dels 16 anys fent acrobàcies amb el trapezi i, des que va néixer, observant i experimentant amb l'or, la plata i els metalls. Farreny prové d'una família de joiers que ha mantingut l'ofici generació rere generació. Conscient de la desaparició progressiva de les feines manuals al segle XXI, ha fusionat l'artesanía amb el trapezi en el seu primer espectacle de creació pròpia, *Tour*, una peça que reivindica la cultura dels ceramistes i que s'ha estrenat aquest dijous a la Fira Trapezi de Reus.

Com sorgeix *Tour*?

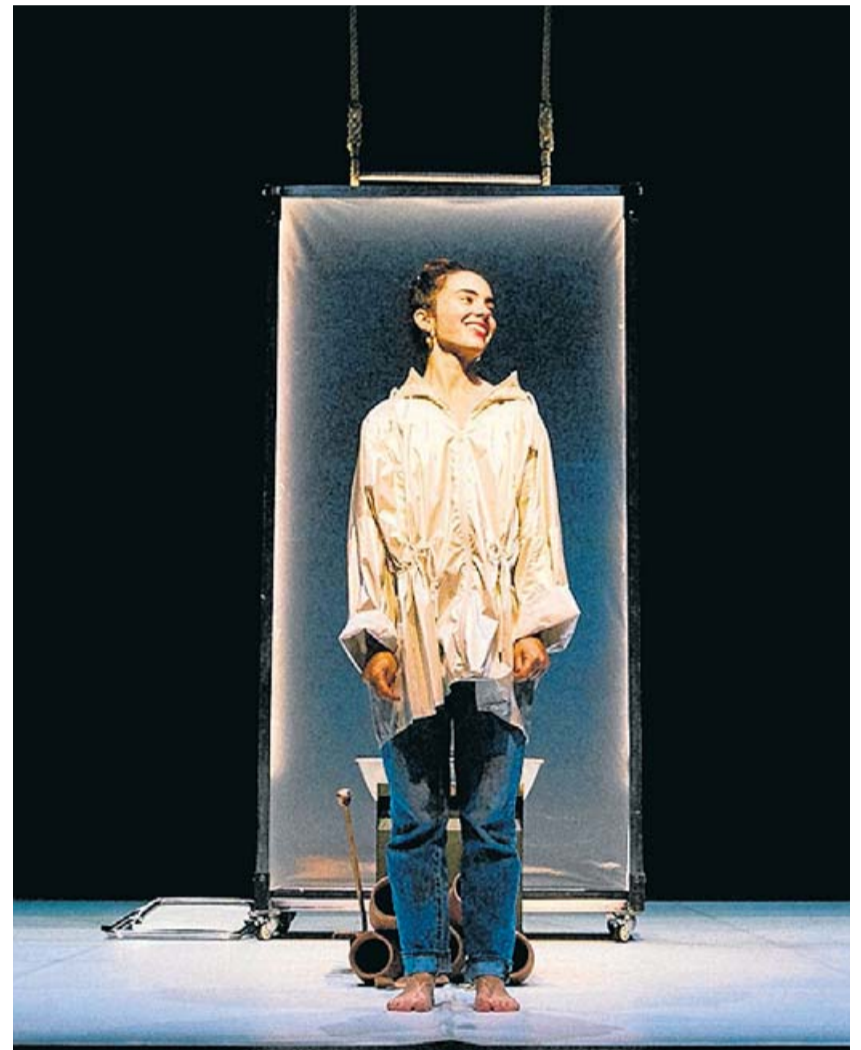
És el meu primer espectacle com a creadora d'un projecte. Fins ara havia treballat per a altres companyies a França com a intèrpret. He fet de trapezista, però utilitzant objectes que no són un trapezi. Feia temps que volia engegar un projecte propi. El vaig començar a pensar des de França, però per a mi era molt important fer-lo a Catalunya i tornar a les meves arrels. M'interessava poder conèixer el sector d'aquí i veure com funciona, perquè me'n sentia totalment desconnectada.

Per què esculls la ceràmica com a element protagonista de l'espectacle?

El meu pare és joier, i els meus avis i els meus besavis també ho eren. Vinc d'una família d'artesans de moltes generacions. Els espais de taller sempre han estat molt comuns per a mi; hem tingut taller a casa i des de petita he viscut molt la feina manual. Amb set anys em van apuntar a classes extraescolars de punt de creu, per exemple, una cosa que pràcticament no feia ningú. La ceràmica sempre m'havia atret molt i el torn em semblava un desafiament, perquè és molt tècnic.

Quina relació té la ceràmica amb el circ?

Em vaig formar al torn amb un torner de tota la vida, de 93 anys. A les classes utilitzàvem molta quantitat de fang i quan amassàvem se sorprendia que jo tingués tanta força als braços. Em vaig adonar que el treball del cos que requereix la ceràmica és molt similar al del trapezi. Quan pugues la peça, per exemple, has de ser molt estable de cames i alhora tenir el tors mòbil i àgil. És un art gestual molt pròxim al del circ.

CARLA FARRENY / TRAPEZI

Un moment del *Cabaret* de la Fira Trapezi de Reus. TJERK VAN DER MEULEN / FIRA TRAPEZI

Fer la vertical i altres acrobàcies amb 76 anys

Crònica

N.J.LL.
REUS

La primera vegada que el grup *Vetus Venustas* va sortir a la pista del *Cabaret* de la Fira Trapezi de Reus, dijous, alguns ja es van sorprendre. L'Eva, la Graziella, el Ting i el Peche van aparèixer vestits de mossos de pista i semblava que el seu rol es limitaria a fer de comparses dels protagonistes de l'espectacle. “Quina edat els poses?”, preguntava una espectadora a la seva companya. “Deuen ser joves amb perruca, no?”, responia ella. Però els cabells blancs i les arrugues (tot real) es van fer evidents quan van quedar tots quatre en roba interior i van començar les acrobàcies. Pilars de dos, verticals pont, salts a l'aire, figures al capdamunt del trapezi, algun genoll tremolós i una llarguíssima ovasió final. Es pot tenir 71 anys i aguantar dos septuagenaris mentre fan acrobàcies sobre teu, sí.

No hi ha millor manera de reivindicar el llegat del circ que plantar-lo al mig de l'escenari. El director de la Fira Trapezi, Leandro Mendoza, buscava precisament això i va veure en el *Cabaret* la millor plataforma per aconseguir-ho, com també per trencar prejudicis al voltant de la vellesa i el circ. Mendoza va reunir l'Eva (70 anys), la Graziella (63), el Peche (71) i el Ting (76) i els va proposar de muntar un número per a la fira, que té lloc fins demà. “Són la primera generació de circ que ha treballat fora de les famílies. Van marcar els primers trets del circ contemporani i em semblava molt interessant explorar la manera de transmetre aquesta herència”, diu Mendoza, sense obviar que el procés no havia sigut fàcil: “Als assajos n'hi havia un que no em sentia perquè és sord, un altre que anava coix. Però ens n'hem sortit”.

Aquest és l'últim any de Mendoza com a director de la Fira Trapezi després de sis edicions, i ell també deixa llegat. Sota la seva direcció la fira ha passat de 370.000 euros de pressupost a 520.000 i ha tirat endavant un conjunt de coproduccions fins aleshores inexistents al circ català. El director entrant –es convocarà un concurs– tindrà deures. “Encara falta crear una xarxa de treball i d'exhibició al territori i aconseguir un finançament mixt per al Trapezi, que no tot el pes recaigui en les administracions”, diu Mendoza. ■

Per què cal reivindicar els oficis artesans?

Perquè cada vegada en queden menys. Això ho he vist molt a casa. El meu pare és dissenyador modelista, crea les joies de manera artesana. Però amb l'aparició de les màquines 3D ara fa uns 15 anys, aquesta part de l'ofici ha saltat pels aires. Amb els torners està passant el mateix, només cal anar a la Bisbal per adonar-se'n. L'espectacle neix de la preocupació de veure com tants oficis i coneixements que han viatjat de generació en generació s'estan perdent a gran velocitat.

A què atribueixes aquesta pèrdua?

Els compradors tenen poca cultura per apreciar el que ha estat fet de forma artesanal. Costa que la gent no ho compari amb preus industrials i valori que el preu d'un bol de ceràmica manual, per exemple, implica una persona treballant de forma artesanal al darrere. És una qüestió de prioritats. Molta gent prefereix comprar-se un iPhone d'última generació o viatjar a Tailandia a consumir de forma local. Probablement l'artesanía és menys espectacular.

Com apliques el consum conscient en el teu dia a dia?

Intento tenir-lo molt present a l'hora de viatjar. Treballo a França i vaig i torno pràcticament cada mes. Procuro no agafar l'avió, anar-hi en tren, i tenir cura en la mobilitat. No em fa res esperar-me abans de comprar una cosa que necessito, i prefereixo tenir unes bones sabates que no comprar-me'n cinc. També és veritat que el sector del circ és molt conscient de la importància de cuidar el planeta i de treballar amb consciència ecològica, i això ho posa més fàcil.

Treballes molt a França. Com veus el sector a Catalunya?

Veig molta diferència en els preus dels caixets i en les condicions dels artistes. Allà existeix l'Estatut de l'Artista Intermittent, que ens permet treballar i crear sense anar ofegats, perquè quan no estàs actuant o quan estàs creant també estàs cobrant. Aquesta és una grandíssima diferència, una comoditat que hauria de ser normal. Els artistes necessitem aquest temps per crear i necessitem que sigui remunerat per poder sobreviure. ■